

**Valerija Režonja,
profesorica matematike**

Letos bom dopolnila polovico let,
kolikor jih praznuje naša gimnazija.
Živim v Turnišču, kjer sem tudi

odraščala in obiskovala OŠ. Od malega sem rada računala. Pred spanjem me je morala mama spraševati račune. Zanimal me je tudi poklic učitelja in že v 8. razredu sem bila na praksi v vrtcu. Torej izbira srednje šole sploh ni bilo vprašanje. Vpisala sem se v veliko šolo - SCTPU (Srednješolski center tehniško-pedagoške usmeritve). Bila sem v tretji generaciji usmerjenega izobraževanja. Izbrala sem naravoslovno-matematično smer.

Na srednješolska leta imam lepe spomine. V prvem letniku nas je bilo v razredu 36, bila sta dva oddelka. Pouk smo imeli popoldan, zato smo si vozači zvečer pred odhodom na avtobus včasih privoščili tortico v Diani. Razrednik nam je bil Andrej Kuhar, prof. fizike. Z njim se nismo družili samo v učilnici, kjer je delo potekalo resno, ampak tudi na piknikih, na maturantskem izletu, na plesu ... Na pustni dan smo si privoščili »špricanje« geografije, da smo našega razrednika presenetili pri njem doma. Seveda nas je potem moral opravičiti pri profesorici Kseniji Pojbič. Ta profesorica nas je učila tudi geologijo, bila je ena starejših in nas je vikala. Spomnim se je tudi po ekskurziji na Gorenjsko. Ustaviti smo se morali v trgovini Peko in naslednji dan je profesorica že imela v šolo obute nove čevlje. Imeli smo nekaj predmetov, ki jih danes ni več v gimnaziji: geologija (1 leto), zdravstvena vzgoja (2 leti), samoupravljanje s temelji marksizma (vsa 4 leta), osnove tehnike in proizvodnje (2 leti), obramba in zaščita (2 leti). Obrambo nas je poučeval prof. Edi Stojko. Pri tem predmetu je bilo veliko praktičnega dela: razstavljanje, čiščenje in sestavljanje puške, metanje bomb, na strelišču v Mačkovcih je tudi bilo zanimivo ... V vsakem letniku smo imeli tudi dva tedna prakse (proizvodno delo), kjer smo pisali poročila. Predmeti telesna vzgoja, umetnostna vzgoja, zdravstvena vzgoja in proizvodno delo se niso ocenjevali s številčnimi ocenami, ampak: zelo uspešno, uspešno in manj uspešno. Nismo pa

imeli predmetov filozofija in sociologija. Največ profesorjev smo menjali pri slovenskem jeziku. Takrat je bilo manj tekmovanj in izbirnih vsebin. Manj je bilo praznikov, smo pa imeli zimske počitnice dva tedna. Manj smo se učili jezikov - prvi tuji jezik smo imeli vsa štiri leta (tistega iz OŠ), drugi tuji jezik pa samo v tretjem in četrtem letniku. Fiziko, biologijo in kemijo smo vsi imeli vsi vsa štiri leta na urniku. V tretjem in četrtem letniku pa smo imeli še izbirne predmete: uporabna matematika in računalništvo ali biologija in kemija ali fizika. Moj najljubši predmet je bil seveda matematika, poučevala nas je (oba oddelka) prof. Nadja Ivanc Milošević, v učilnici 111. Med zdajšnjo knjižnico in računalniško učilnico je takrat bil hodnik. Ko smo pisali test, so bile naloge napisane na tablo za skupini A in B. Tisti, ki so pisali drugi, so morali počakati v tem hodniku, da vsi, ki so pisali prvi, najprej zapustijo učilnico. Pri matematiki sem redno delala domače naloge in večkrat so sošolci nalogo prepisali od mene. Izbirni predmet računalništvo pa me je v četrtem letniku poučeval prof. mat. Roman Činč, zdajšnji ravnatelj, ki je takrat začel svojo poklicno kariero. Vsi, ki smo imeli ta izbirni predmet, smo morali zadnji dve leti imeti tudi svoj računalnik. V 80-letih je bil zelo popularen Commodore 64. Zraven je imel še kasetofon, podatke je shranjeval na kaseto, zaslon pa je doma bil televizor. Kupili smo ga v Nemčiji. Največ je bil uporabljen za igranje igrice (z igralno konzolo). Iz srednješolskih dni se spomnim še, da smo nekajkrat imeli ples ob petkih zvečer do 22.00, seveda ob prisotnosti profesorjev. Na plesu pustnih mask dolgo nismo ugotovili, da je pes bila prof. Marusja Uhernik. To je bil tudi čas prvih ljubezni, nekatere trajajo še danes. V štirih letih smo se veliko učili in naučili. Nismo imeli mature, pouk smo končali dva tedna pred ostalimi, tako da smo po končanem četrtem letniku imeli najdaljše počitnice (skoraj štiri mesece). V otroštvu in mladosti sem imela različne hobije, ki bi tudi lahko vplivali na izbiro poklica, pa sem vseeno vztrajala pri matematiki – ni mi žal. Odločila sem se za enopredmetni študij matematike, pedagoška smer, takrat na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo, oddelek za matematiko in fiziko v Ljubljani. Študij je bil kar zahteven. V času mojega študija je prišlo do združitve SCTPU na dve šoli - SPTŠ in Gimnazija. Po vrnitvi iz Ljubljane sem se spomladi 1993 najprej zaposlila na sosednji šoli, kjer sem nadomeščala profesorico matematike na porodniškem dopustu in učila tekstilne oddelke. Nato sem nekaj časa učila na obeh šolah: tekstilne oddelke, gimnazije

in tudi strojnike v večerni šoli. S ponovno uvedbo gimnazije se je vrnila tudi matura, prvič so jo dijaki opravljali leta 1995. Na tekstilni šoli sem pripravljala na maturo prvo generacijo tekstilnih tehnikov, ki so lahko delali maturo, na gimnaziji pa c oddelek gimnazijcev, ki so bili druga generacija, ki je delala maturo. Tem dijakom sem bila v tretjem in četrtem letniku tudi razredničarka, prvi dve leti pa jim je bila razredničarka Barica Kralj, moja bivša profesorica biologije, ki se je takrat upokojila. Ustno sem jih spraševala že na porodniškem dopustu. Julija 1996 sem postala mamica in nekaj teh mojih gimnazijcev je takrat pri nas »potorilo«. Od leta 1997 poučujem samo še na gimnaziji. Takrat je bilo 7 splošnih oddelkov, od leta 1998 pa še športni oddelek. Pouk smo imeli dopoldan in popoldan, po vseh možnih variantah. Kot bivša gimnazijka sem v obe zbornici prišla kot sodelavka svojim bivšim profesorjem. Najbolj se spomnim, da so moji bivši profesorji in tudi drugi starejši profesorji vztrajali, da se bomo zdaj tikali. Takoj ni šlo, sčasoma, ko smo postali bolj domači in prijateljski, pa pri večini že. Čez leta sem bila v obratni situaciji, ko so moji sodelavci postajali mladi profesorji, nekateri tudi moji bivši dijaki. Zdaj imam že dobrega četrto stoletja delovnih izkušenj. Svoj poklic rada opravljam. Veliko imam lepih spominov in pozitivnih izkušenj z dijaki. Kot profesorica matematike sem mentorica dijakom na tekmovanjih, mentorica mladim raziskovalcem, mentorica študentom na pedagoški praksi, delam z nadarjenimi dijaki, z dijaki s posebnimi potrebami, sodelujem v delavnicah za OŠ ... Od leta 2000 sem zunanja ocenjevalka na maturi za matematiko, kar mi zelo pomaga pri pripravi dijakov na maturo. Sem tudi članica DMFA. Ves čas se udeležujem raznih seminarjev, delavnic in študijskih skupin. Pridobljeno znanje uporabljam pri pouku in tudi delim s sodelavci. S svojim prispevkom sem sodelovala tudi na nekaj mednarodnih konferencah. Tudi v raznih projektih sem bila oz. sem zraven: Spremljava pouka, Posodabljanje gimnazijskih programov, Timsko poučevanje, Šolski razvojni tim ... Že nekaj let sem koordinatorica Projektnega dne ob Bukovniškem jezeru. Aktivno sodelujem pri pripravah na 100-letnico šole. Nekaj generacijam sem bila tudi razredničarka. Letošnje šolsko leto tudi zaključujem kot razredničarka maturantom, s katerimi sem preživela prijetna leta. Veselim se vseh obletnic, kot gimnazijka in razredničarka, na katerih obujamo spomine na gimnazijska leta, izlete, plese, posebne dogodke ... Z nekaterimi bivšimi sošolci pa se srečujemo tudi v šoli, ko

prihajajo kot starši na govorilne ure. Kot razredničarka in profesorica matematike menim, da je potrebno dobro sodelovanje tudi s starši. Že nekaj časa se zmanjšuje število otrok, zato imamo tudi na naši šoli manj oddelkov in samo dopoldanski pouk. Posledično je manj zaposlovanja in smo malo starejši kolektiv - ampak modrost in izkušnje veliko štejejo. V zbornici je najlepše, ko kdo praznuje rojstni dan, sicer pa pogrešamo skupni odmor. V razredu pa nas čakajo vedno novi izzivi. Časi se spreminjajo, generacije dijakov se spreminjajo, potrebne so prilagoditve vseh vključenih v proces šolanja. Zdaj imajo dijaki več tekmovanj in drugih možnosti, da se izkažejo na svojem področju, več imajo OIV in izbirnosti. Dijaki tudi vedno več manjkajo pri pouku. Manj je učenja na pamet, vedno bolj so mladi okupirani z moderno tehnologijo. Vsi skupaj pa smo *pisan svet* in skupaj tudi *gradimo misleči svet*.

V letih 2011-2015 je GMS obiskoval tudi moj sin Sandi Režonja. Ponosna sem na vse njegove dosežke in uspehe na raznih tekmovanjih. Aktiven je bil tudi na več drugih področjih. Vesela sem, da so se v razredu s sošolci dobro razumeli - z nekaterimi so ostali prijatelji in se še družijo. Večkrat kakšno rečeva na temo »gimnazija« in včasih še izvem kaj novega iz njegovih časov. Tudi o svojih profesorjih vedno govori s spoštovanjem. Šolanje na GMS je zaključil kot zlati maturant. Vpisal se je na FRI v Ljubljani, izbral je univerzitetni interdisciplinarni program Računalništvo in matematika. Prvo stopnjo je zaključil in nadaljuje z magistrskim študijem.

Za konec bi rada dodala še:

Poklic učitelja sem izbrala zato, ker sem sledila strasti do poznavanja in razumevanja svojega predmeta in ker želim predajati svoje znanje drugim. Zavedam se, da poučevanje ni enostavna služba. Potrebno se je tudi naučiti odpustiti sam sebi, ko ne gre vse po načrtih. Tudi učitelj je samo človek. Pomembno je, da ostane realen, realen v pričakovanjih do drugih in do samega sebe. Včasih se je potrebno ustaviti, poskušati pozabiti na službo, se sprostiti ter psihično in fizično pripraviti na nove izzive. Predvsem pa ne pozabiti živeti svojega življenja. Izkušnje je potrebno nabirati tudi izven učilnice. Ravno te

izkušnje so najpomembnejše za osebno rast učitelja in ga oblikujejo v človeka, ki vsak dan znova dostojno in z veseljem pride v razred ter poučuje.

Valerija Režonja, prof. mat.